

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΡΑΞΗΜΑΤΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ,

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 44. (Ιουλίου) 30.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆ.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆ τουρκικῆ λίρα.	4.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Ῥοδακίου ἀριθ. 145.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς Κ.Κ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων.
(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἀναγνώτταις, ὅτι ὁ Κύριος Κάρλος Ποτὲν καθηγητὸς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύῃ εἰς τὸν ἰπιθμοῦντα οἰουδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρίσι τοῖς βιβλιοπωλείων τιμὴν.

Ἐπίσης πωτοειδῆ ὕλων διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

• Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.

• Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.

• Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.

• Χειρουργικῆς.

Ἐπισημαίνονται καὶ διάφορα ἔργαλεῖα Μηχανικῆς.

Πωτοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀδελφείου.

Ἀναγγέλλομεν τοῖς φιλοκαλλιτέχναις, ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὐρίσκειται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα—Le Journal pour Tous—εἰς τὸ μὲν ὁλόκληρον ἐκ τελεῶν 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διαγράμματα κικιστημένα διὰ 326 ὠρεῖων εἰκονογραφίαν—καὶ τιμᾶται, διμῆνον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50—ἀδελφον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσογραμμάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Πικριστοῖς, τιμῶνται παρὰ τῷ ἴδιῳ δραχ. 1: 15.—2: 30 καὶ 3. καὶ ἀναλογίαν ἕκαστου ἀντίτυπου.

Ὅστις δὲ ἤθελε προμηθεύῃ αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 εἰς ἀγορὰς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὐρισκόμενον βιβλίον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει εἶχε δωρεάν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος—Le Journal pour Tous.—

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ!

Καὶ ἡξεύρω μὲν, ὅτι προσκρούω εἰς τὸ σεβαστὸν τῆς περιεργείας αἰσθημα ἀναβάλλων τὸ τέλος τοῦ διηγήματος—Ἡ κατὰ πεσοῦσα στήλη—πλὴν ἡξεύρω συνάμα, ὅτι καὶ οἱ συνδρομηταὶ μου εἶναι τόσῳ καλοὶ, ὥστε θέλουσι μοι ἐπιτρέψῃ τὴν συνέχειαν αὐτοῦ εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φύλλον, καθόσον σήμερον, συμβᾶν ὄλως ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς μου μὲ ἀναγκάζει νὰ τὴν διακόψω.

Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον ἐπρομήθευσεν ἡμῖν ἡ τολμηρὰ φιλία, λαβούσα αὐτὸ ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ φίλου κυρίου Σ. Η. Βενέτου, ὅστις τὸ δίδει μὲν διὰ μετάφρασιν ἡμεῖς ὁμῶς τὸ λαμβάνομεν ὡς πρωτότυπον καθότι ἐνῶ ἡ ἐκθετομένη ἀλήθεια εἶναι γενική, συνάμα καὶ ἡ γλῶσσα καὶ αἱ ἰδέαι εἶναι πιστὸν ἀπεικόνισμα τῶν αἰσθημάτων τοῦ φίλου ἡμῶν, τὸν ὅποιον ἠθέλαμεν παρακαλέσει νὰ γράφῃ, ἢ κατ' αὐτὸν νὰ μεταφράζῃ ἐνίοτε παρόμοια, καὶ πιστεύομεν, ὅτι δὲν ἤθελε κοπιᾶσαι ἀσκόπως.

Ἡ ΕΚΚΛΙΨΑΝΤΑ ΕΞΩΤΙΚΗ.

ὑπὸ Σ. Η. ΒΕΝΕΤΟΥ.

Α.

Εἶχα τελειώσει τὰ δεκάτ' ἔτη, ὅταν μοῦ ἐπαρουσιάσθη πρώτην φοράν, ἐνθυμούμαι δὲ ὅτι ἦτον ὠρεῖα ἐσπέρα τοῦ Μαΐου. Εἶχα ἐξέλθει τῆς πόλεως μόνος, καὶ ἐβάδιζα ἀσκόπως διὰ τῶν πεδιάδων σκοπτικὸς καὶ ἀνήσυχος, χωρὶς νὰ ἡξεύρω τὸ διατί. Πρὸ τινος καιροῦ ἤμην τρυφῆτος καὶ μοῦ ἤρεσκον ἡ ἐρημία.

Εἶδα τὸν ἥλιον βυθιζόμενον εἰς θάλασσαν πορφύραν καὶ χρυσῆν, τὰς σκιὰς καταρχομένης ἀπὸ τὰ καταφερῆ μέρη εἰς τὴν πεδιάδα, τοὺς ἀστέρους ἀνάπτοντες ἕνα πρὸς ἕνα εἰς τὸν κυανὸν οὐρανόν. Τὰ πτηνὰ ἐκελευδοῦσαν εἰς τὴν γαίαν τῶν λιμνῶν. Οἱ περιεριστοὶ τῆς ἀηδόνος ἠκούοντο εἰς μακρὰ διαστήματα. Ἦκουα πρὸς τούτους τὰ φύλλα τῶν δένδρων σειόμενα καὶ τὰ μεγάλα χόρτα κλύποντα ὑπὸ τὴν ἐσπερινὴν αἴραν μὲ θλιβερὸν καὶ γλυκὸν ψιθυρισμόν. Ἡ σελήνη, ἥτις

είχεν ύψωθῆ ἐρυθρὰ ὄλη εἰς τὸν δρίζοντα, ὕπνωττε, λευκὴ καὶ ἀκτινοβολοῦσα, ἐπὶ μαργαριτοφόρου σειρᾶς νεφῶν ὅθεν ἐπιπτον αἱ ἀκτῖνες τῆς ὡς κύματ' ἀργύρου ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς νυκτός. Ὁ δροσερὸς ἀήρ ἦτο πλήρης μεθυστικῆς εὐωδίας, καὶ ἤκουα καθ' ὅλους τοὺς ἐξ ἀνθέων φραγμοὺς μικρὰς φωνὰς πτηνῶν, τὰ ὅποια ἐθωπεύοντο εἰς τὰς φωλεὰς τῶν.

Ἐβάδιζα ἀνοίγων τὴν ψυχὴν μου εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κρότους καὶ ὄλας τὰς εὐωδίας, ὅταν ἐξείφνης παρετήρησα δμάδα τινὰ κορασιῶν, τὰ ὅποια συνείχοντο διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐπέστρεφον εἰς τὴν πόλιν τραγωδοῦναι. Ἐψαλλον ἐν χορῷ τὸ ἔκρ καὶ τὸν ἔρωτα. Αἱ νεανικαὶ φωναὶ τῶν ἐκρότου εἰς τὴν σιγὴν τῶν ὕπνωττουσῶν πεδιάδων καθὼς μακρυὸς θόρυβος καταβῆκετο. Ἐκρύβην ὕπισθεν σωροῦ τινος φυτῶν, καὶ τὰ εἶδα διαβαίνοντα ὡς σμήνος τῶν λευκῶν ἐκείνων φασμάτων, ἅτινα συνέρονται τὴν νύκτα περὶ τὰς λίμνας διὰ τὰ σχηματίσσει τερπνοὺς χοροὺς, καὶ διαλύονται καθὼς ἀρχίσει τὰ φέξῃ. Διέκριν' ἀπὸ τοῦ φωτὸς τῶν ἀστέρων τὰς μελαίνας ἢ ξανθὰς κεφαλὰς τῶν, ἤκουα τὸν κρότον τῶν ἐσθῆτων τῶν, ἀνέπνευ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς μυστηριώδεις εὐωδίας ὅσας ἄφιναν διαβαίνοντα, καὶ αἱ ὅποια, φθάνουσι εἰς ἐμὲ, μὲ διέθετον γλυκύτερον παρὰ τὰς ἀρωματικὰς ὁσμὰς τῆς ἑσπέρας.

Ἄρου' ἔπυσα τὰ βλέπω, ἠσθάνθη' ταραχὴν ἄγνωστον, καὶ, καθήμενος εἰς λοφίσκον τινὰ κείμενον εἰς τὴν ἄκραν τῶν λειμώνων, οἶτινες ἐξετείνοντο πρὸ τῶν ποδῶν μου ὡς ὠκεανὸς πρασιάς, ἔκρυψα τὸ πρόσωπόν μεταξὺ τῶν χειρῶν μου, καὶ ἔμεινα βεβουθισμένος εἰς βαθεῖαν σύννοιαν ἀκροώμενος καὶ προσπαθῶν τὰ ἐννοήσω τὴν συγκεχυμένην ταραχὴν καὶ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου.

Τί ἐν ἐμοὶ συνέβαινε καὶ γὰρ δὲν ἤξεύρω. Ἠσθάνομην τὴν καρδίαν μου βεβαρημένην καὶ ἐγγὺς οὕταν τὰ διαβῆραγῇ ὑπῆρχεν εἰς αὐτὴν ὡσεὶ φραγμένη τις πηγὴ ἢ ὅποια ἤθελεν ἐξοδόν, ὡσεὶ αἰχμάλωτον κῶμα τὸ ὅποιον ἐζήτει τὰ χυθῆ. Ἐφώνηζα, ἔκλαια καὶ εἰς τὰ δάκρυά μου εὗρισκα κῆποιαν ἠδονήν.

Πόσον ὦραν ἔμεινα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Ὅταν ἐσηκώθην, εἶδα, ὀλίγα βήματα ἔμπροσθέν μου, θεῖόν τι πλάσμα, τὸ ὅποιον μ' ἐπικρατηροῦσε μειδιῶν. Χιτῶν λευκότερος τῶν κρίνων κατέβαινε μὲ πτυχὰς χαριέντως εἰς τὸ ἀνάστημά του, καὶ ἄφινε τὰ φαίνονται εἰς τὴν πρασιάν, τὴν ὅποιαν μόλις ἤγγιζον, δύο πόδες γυμνοὶ καὶ λευκοὶ καθὼς τῆς Πάρου τὸ μάρμαρον. Ἡ ξανθὴ κόμη του ἐσειετο ἔλευθέρως περὶ τὸν τράχηλόν του· αἱ παρειαὶ του εἶχον τὴν δρόσον καὶ τὴν λάμψιν τῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια ἔστερον τὴν κεφαλὴν του· εἰς τὸ βροδύχρον καὶ ἀλαδῶστρινον πρόσωπόν του οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον λάμψιν ζωηροτάτην. Οἱ βραχιόνες του ἦσαν γυμνοὶ, μία δὲ τῶν χειρῶν του ἀνεπαύετο εἰς τὸ στῆθός του, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἐφαίνετο τὰ μὲ καλῆ εὐμενῶς.

Δι' ὀλίγας στιγμὰς ἔμεινα ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, παρατρεπὼν αὐτὸ

τὸ θεῖον πλάσμα. Ἡ κόρη ἀναμφιβόλως ἤρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, διότι ἡ καλλονὴς τῆς τίποτε κοινὸν δὲν εἶχε μὲ τὰς κόρας τῆς γῆς, καὶ ἔβλεπα ἀκτινοβολοῦσαν περὶ ἐμὲ ἀτμοσφαῖραν, ἢ ὅποια τὴν περιετύλιττεν ὡς φαινὸν ἔνδυμα.

— Ποῖα λοιπὸν εἶσαι σύ; ἐφώνησα, τείνων πρὸς αὐτὴν τοὺς ἐπιτοημένους βραχιόνάς μου.

— Φίλε, ἀπεκρίθη ἐκείνη μὲ φωνὴν γλυκυτέραν τῆς ἑσπερινῆς αὐρας, εἶμαι ἡ ἐξωτικὴ, τὴν ὅποιαν ὁ βασιλεὺς τῶν πνευμάτων ἀπεκοίμισεν εἰς τὸν κόλπον σου καθὼς ἐγεννήθης. Αὐτὴν τὴν αὐγὴν ἀκόμη ἐκοιμώμην ἐκεῖ, ἐξύπνησα δὲ πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν πρώτην ταραχὴν τῆς καρδίας σου. Ἡ ζωὴ μου παρήχθη ἀπὸ τὴν ζωὴν σου· εἶμαι ἀδελφὴ σου καὶ θὰ εἶμαι σύντροφός σου μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ σέ, ὡς ἄνθος μαρανθὲν ἀπὸ τὴν ρίζαν του, θέλω σ' ἐγκαταλείψει ἐν μέσῳ τοῦ δρόμου, τοῦ ὁποίου θὰ ἔχομεν βαδίσει ὁμοῦ τὸ πρῶτον ἡμῖς. Αὐτὴ ἡ ἡμέρα δὲν εἶναι μακρὰν, νῆε φίλε. Μιᾶς αὐγῆς τὸ ῥόδον εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς εἰμαρμένης μου. Μὴ περιμείνης τὰ μὲ χάσης καὶ ἔπειτα τὰ μ' ἀγαπήσης, διότι οὔτε τὰ δάκρυα, οὔτε αἱ λύπαι σου θὰ μεῦ δώσουν ψυχὴν, ὅταν παύσω τὰ ὑπάρχω. Σπεῦσε· ἡ χεὶρ μου δὲν εἶναι ὀπλισμένη οὔτε μὲ τὸν μαγικὸν κλώνον, οὔτε μὲ τὸ μαγευμένον ῥαβδίον, καὶ δὲν ἔχω ἄλλο κόσμημα εἰμὴ τὰ μὲ τὴν κόμην μου μεμιγμένα ἄνθη. Πλὴν θέλω σὲ γεμίσει μὲ περισσοτέρους θησαυροὺς, ἄφ' ὅσους εὐεργετικὴ καὶ πλουσιοπάροχος ἐξωτικὴ διέχυσεν εἰς βασιλικὴν κοιτίδα. Θέλω θέσει εἰς τὸ μέτωπόν σου στέμμα, τὸ ὅποιον πολλοὶ βασιλεῖς ἤθελον λογισθῆ εὐτυχεῖς ν' ἀνταλλάξωσι μὲ τὸ ἐδικόν των. Θέλω σχηματίσει περὶ σὲ παραπομπήν, ὅποιαν σπανίως βλέπουν τὰ ἀνάκτορα καὶ αἱ αὐλαί. Ἄδρατος καὶ παροῦσα θέλω σὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ. Παντοῦ θέλω αἰσθάνεσαι τὴν εὐφορον ἐπιβῆσίν μου. Θέλω κοσμεῖ τὰ μέρη δ, - θεν θὰ διαβαίνεις, καὶ τὴν νύκτα θέλω ἀρωματίζει τὴν κοιτὴν σου. Θέλω δώσει τὴν ψυχὴν μου εἰς ὅλην τὴν φύσιν, ὡστε τὸ πρῶτ', καθὼς ἐξυπνᾷς, τὰ μειδιᾷ. Ἄχ! ὦραίας ἑορτὰς θὰ ἔχομεν! Μάθε μόνον, τέκνον, τὰ ἐκτιμήσης αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ ὅπου σοῦ φέρω. Κράτησέ τα πρὶν σοῦ φύγουν. Μάθε τὰ ἐγγιζῆς χωρὶς τὰ μαραίνης, τὰ ἀπολαμβάνης χωρὶς τὰ φθειρῆς. Οἰκονόμησε ἐξ αὐτῶν διὰ τὸ ἄλλο ἡμῖς τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον ὀφείλεις τὰ τελειώσης χωρὶς ἐμέ. Φίλε, σοῦ τὸ εἶπα, ὀλίγον καιρὸν θὰ ζήσω, πλὴν ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται τὰ μακρῆς τὴν εὐπρόσδεχτον καὶ πολῦτιμον ὑπαρξίν μου. Ὁμοιάζω τὰ σπάνια ἐκεῖνα φυτὰ, τὰ ὅποια πρέπει τὰ φυλάξῃ τις ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχὴν. Οἱ πόδες μου εἶναι λεπτοκαμωμένοι, μὴ λοιπὸν τοὺς κοραζῆς τὰ σ' ἀκολουθοῦν· ἡ λάμψις τῶν παρειῶν μου εἶναι εὐαισθητοτέρα τῆς ζωηρότητος τῆς κισσαμπέλου τῶν φραγμῶν. Ἄν δὲν θέλῃς τὰ τὴν ἰδῆς ἀμαυρουμένην εἰς μίαν ἡμέραν, μὴ μὲ ἐκθέτῃς εἰς τὰς πολλὰ θερμὰς φλόγας, μὴ μὲ σύρης εἰμὴ ὑπὸ κάτω πυκνῶν σκιῶν. Πρόσεχε τέλος πολὺ, ὡστε κάνεις ἔλεγχος συνειδότος τὰ μὴ

φαρμακώση τοὺς πολλὰ πικροὺς πύθους, ἔσους θὰ σοῦ ἀφήσει ἡ στέρσις μου. Εἶθε δὲ ἡ ἀνάμνησίς μου νὰ σοῦ ᾔηται εὐχάριστος καὶ νὰ ἐξακολουθῶ τέρπουσα τὴν καρδίαν σου μὲ γλυκεῖάν τινα ἀντανάκλασιν, πολλὴν καιρὸν ἀφοῦ παύσω νὰ λαμπρύνω καὶ νὰ θερμαίνω τὸν βίον σου.

Ταῦτα εἰπούσα, ἔκλινε πρὸς ἐμὲ τὴν ζανθὴν κεφαλὴν της, ὡς φύλαξ ἄγγελος, ὅστις κλίνει ἐπὶ κοιτίδος, καὶ ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὰ χεῖλη της δροσερώτερα, ἀρωματικώτερα τῆς ἐπὶ τοῦ χείλους τῶν πηγῶν αὐξάνουσας μίνθης. Ἰνοιζα τὰς ἀγκάλας μου διὰ νὰ τὴν πιάσω, ἀλλὰ τὸ λευκὸν φάσμα εἶχεν ἤδη διαλυθῆ ὡς ὄνειρον.

Μὴν ἦτο τρόντι ὄνειρον; Ἐξηκολούθουν νὰ διατρέχω τὰς πεδιάδας, ἄλλοτε μὲν ὡς παράφρων, ἄλλοτε δὲ ῥιπτόμενος ἐπὶ τῆς πρασιάς, τὴν ὁποῖαν ἔβρεχα μὲ φλογερὰ δάκρυα. Ἐνίοτε ἔθλιβα εἰς τὸν κόλπον μου τὴν ξηρανθεῖσαν ῥίζαν τῶν σκιμυδῶν, ἥτις μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἠσθάνετο, ἐταράττετο καὶ ἐπαλλεν ὑπὸ τὰ τρελλὰ μου σφιγξίματα. Ἐνίοτε ἔτεινα τοὺς βραχίονάς μου πρὸς τοὺς ἀστέρας, καὶ τοὺς ὠμιλοῦσα ἔρωτικά. Ἐμιλοῦσα εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τὰ δένδρα, εἰς τὰς βάτους. ἠσθάνομην ἐν ἑμαυτῷ χεῖμαρρον ζωτικῆς δυνάμεως, ὅστις ἐξεχείλιζε πανταχόθεν καὶ ἐγένετο εἰς ὁλόκληρον τὴν φύσιν. Ὁ φραγμὸς εἶχε θραυσθῆ, ὁ κρουὸς εἶχε τρυπήσει τὸν βράχον. Ἐγελοῦσα, ἔκλαια ἔκλυμβουσα εἰς ἀχανῆ θάλασσαν ἀνεκδιγήτων ἀγαλλιᾶσεων καὶ ἀορίστων εὐδαιμονιῶν.

Ὅταν ἡ ἀνατολὴ ἤρχισεν νὰ λευκαίνεται, μοῦ ἐφάνη ὅτι συνέτρεχα πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξέγερσιν τῆς δημιουργίας. Ἡ καρδία μου ἀνεπτύχθη, ἀνέπνευσα μεθ' ὑπερφανείας, ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἐμελλε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸ σῶμά μου διὰ τὰ πετάζη, ἐλευθέρω καὶ ἐλαφρὰ, διὰ τοῦ αἵθερος, μιγνυομένη μὲ τὰς εὐδιαλύτους ἀναθυμιάσεις, ὅσας ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἀπέσπα ἀπὸ τὰ χαμηλὰ μέρη. Ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ὅπου εἶχα φθάσει, κατεμέτρησα τὸν ὀρίζοντα μὲ βλέμμα θριαμβικόν· ἡ γῆ μοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπλάσθη δι' ἐμὲ, καὶ ἤμην ὁ ἐξουσιαστὴς τοῦ κόσμου.

B.

Τριακοντα ἔτων μόλις ἤμην, ὅταν μοῦ ἐπαρουσιάσθη δευτέραν φορὰν ἐνθυμοῦμαι δὲ ὅτι ἦτον ἑσπέρα τοῦ Ὀκτωβρίου. Εἶχα ἐξέλθει τῆς πόλεως μόνος καὶ ἐβάδιζα ἀσκόπως διὰ τῶν πεδιάδων, κατηφῆς καὶ ἀδυνατισμένος, χωρὶς νὰ ἠξεύρω διατί. Πρὸ πολλοῦ ἤμην τοιοῦτος, καὶ, χωρὶς νὰ μ' εὐχαριστῆ, ἐζητοῦσα τὴν ἐρημίαν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος μὲ πυκνὰ νέφη. Ψυχρὸς βορέας κατέβαλλε μὲ ἀπαίσιον κρότον τὰ ἔσχατα φύλλα τῶν δένδρων. Τὰ ἀσφάλτια δὲν εἶχον διὰ στολισμὸν εἰμὴ τοὺς καρπούς των. Ἰλακαὶ πένθιμοι αἱ ὅποιαι ἤρχοντο ἀπὸ μεμακρυσμένην τινα ἔπαυλιν, καὶ λεπτὴ τις στήλη κυανοειδοῦς καπνοῦ, ὅστις ὑψόνετο διὰ τῶν κλωνῶν,

ἀπεκάλυπτον μόναι τὴν ζωὴν εἰς ἐκείνας τὰς ἐρήμους πεδιάδας. Ἐν τούτοις μερικὰ φοβισμένα πτηνὰ ἐπετοῦσαν ἐδῶ καὶ κει ἀπὸ κλωνῶν εἰς κλώνω, κόρακες δὲ ἐσπίλονον τὴν πεδιάδα, τάγματα γερανῶν ἐβραδυπετοῦσαν στιγμῶν εἰς τὸν συννεφώδη αἵθερα τῆς ἑσπέρας.

Ἐβάδιζα μιγνύων τὴν ψυχὴν μου εἰς τῆς φύσεως τὸ πένθος, διότι πρὸ πολλοῦ μὲ εἶχε καταλάβει, καθὼς τὴν φύσιν, ἡ ψυχρὰ ἐκείνη μελαγχολία, ἥτις συνοδεύει τὸ τέλος τῶν ὡραίων ἡμερῶν. Καθίστας πλησίον ἀπογυμνωθείσης βάτου, εἶδα νὰ διαβαίνωσι πλησίον μου δύο γραῖαι μὲ βᾶδισμα βραδύ, σκυμμέναι πασαμῖα ὑπὸ δερμάτιον καυσούλων, προμηθείας δηλαδὴ τοῦ χειμῶνος, τὰ ὅποια ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὴν ἀγυροκαλίβην των.

Παρόδοξος ἀνάμνησις! ἀλλόκοτος ὁμοίωσις! Ἀπὸ τὴν ἰδίαν θέσιν, ὅπου τότε εὕρισκόμην, εἶχα πολὺ πρότερον, εἰς ἑσπέραν τοῦ Μαΐου, ἰδεῖ διαβαίνουσαν ὁμάδα κορασιῶν, τὰ ὅποια συνείχοντο διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐπέστρεφον τραγωδοῦντα. Τότε ἤμην δεκαεξὲ ἔτων καὶ ἡ βᾶτος ἤνθει.

Ἐκρυσά τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν μου, καὶ, ἀναπολῶν τὰς ἡμέρας, ὅσαι εἶχον διατρέξει μεταξὺ τῆς ἑσπέρας τοῦ μαΐου καὶ τῆς παρουσίας τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐδυθίσθην αἴφνης εἰς θλιβεράν καὶ βαθεῖαν ἀθυμίαν.

Ὅταν ἠγέρθην, εἶδα, ὀλίγα βήματα ἔμπροσθέν μου, ὄγκραν τινα μορφὴν ἢ ὅποια μ' ἐπαρτηροῦσε θλιβερά. Εἶχε τόσον μεταβληθῆ, ὅπου ἐδίστασα νὰ τὴν γνωρίσω. Δὲν ὑπῆρχε πλέον περὶ αὐτὴν ἡ φωτοβόλος ἐκείνη ἀτμοσφαῖρα, ἥτις, ὅταν πρῶτην φορὰν μοῦ ἐπαρουσιάσθη, τὴν περιστύλιπτεν. Καταξοχισμένος χιτῶν ἐδείκνυε τὸ εὐμορφον πληγωμένον σπῆθός της. Οἱ πόδες της ἦσαν αἱματωμένοι· οἱ βραχίονές της ἐπιπτον χωρὶς ζωῆν εἰς τὰ κάτισχνα πλευρὰ της. Τὸ κυανὸν τῶν ὀφθαλμῶν της εἶχε κατὰ τύπους χάσει τὴν ζωκρότητά του· τὰ δάκρυα εἶχον χαράξει τὰ ἔγχη των ἐπὶ τῶν πελιδνῶν παρεῖων της. Ἡ δυστυχὴς μόλις ἔσπεκεν εἰς τοὺς πόδας της, καὶ, ὡς μαραμμένος κρίνος τοῦ θραυσθέντος κορμοῦ του, ἐφαίνετο κλίνουσα πρὸς τὴν γῆν.

— Τί μὲ θέλεις; τὴν ἠρώτησα.

— Φίλε, ἔφθασεν ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ χωρισθῶμεν. Πρὶν σ' ἀφήσω διὰ πάντα ἠθέλησα νὰ σοῦ πῶ τὸ τελευταῖον ὑγίαινε, ἐψιθύρισε μὲ ἄδουνηρὰν φωνήν, θλιβερωτέραν τοῦ χειμερινοῦ ἀνέμου.

— Φύγε! Ἄχ! φύγε! ψεύστρια ἐξωτική, τί ἔκαμες δι' ἐμέ; Ποῦ εἶναι τὰ ἀγαθὰ ὅπου μοῦ εἶχες εἰπεῖ; Ματαίως τὰ ἐζήτησα εἰς τὸ στάδιόν μου. Ποῦ εἶναι οἱ θησαυροὶ τοὺς ὁποίους θὰ διεσκορπίζεις εἰς τὰ βήματά μου; Δὲν ἦρα εἰμὴ πενίαν. Τί ἔγεινε τὸ διάδημα, τὸ ὅποιον θὰ μοῦ ἔθετες εἰς τὸ μέτωπον; ἡ κεφαλὴ μου δὲν ἔφερε εἰμὴ τὸν ἀκάνθινον στέφανον. Ποῦ εἶναι ἡ λαμπρὰ παραπομπή, τὴν ὁποῖαν ὑπέσχεσο νὰ μοῦ σχηματίσης; Παραπομπὴν ἄλλην δὲν ἔτυχα εἰμὴ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἐρημίαν. Λέγεις νὰ χωρισθῶμεν· ἀλλὰ τί κοινὸν ὑπῆρξε ποτὲ μεταξὺ μας; ἐκτός ἂν ἦσαι ὁ δαίμων τῆς θλίψεως. Ἄχ!

ἀν πραγματικῶς μὲ ἠκολούθησες παντοῦ, καὶ, ἀν παντοῦ ὑπέστην τὴν ἐπιβροχὴν σου, κρημνίσου, κατηραμένη, διότι τότε εἶσαι τὸ πνεῦμα τῆς πονηρίας.

— Δὲν εἶμαι οὔτε τὸ πνεῦμα τῆς πονηρίας, οὔτε ὁ δαίμων τῆς θλίψεως, ἀπεκρίθη μελαγχολικᾶ· ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων τὸ ἐγὼ ἢ τύχη των νὰ μὴ μὲ γνωρίσουν εἰμὴ ἀφοῦ μὲ χάσουν, νὰ μὴ κατανεήσουν τὴν ἀξίαν τῶν εὐεργετημάτων μου, εἰμὴ ὅταν δὲν ἦναι πλέον καιρὸς νὰ τ' ἀπολαύσουν. Φίλε, ἐστάθης ἀχόριστος, καθὼς οἱ λοιποὶ ἀδελφοί σου. Σὺ μὲ κατηγορεῖς, καὶ ἔγω σὲ συμπονῶ. Ἀμέσως τώρα θὰ μὲ γνωρίσης, καὶ τότε θὰ θελήσης, δίδων ἔσους χρόνους σοῦ φυλάττει ἀκόμη ὁ Θεὸς, νὰ μὲ ξαναἰδῆς μίαν μόνην ἡμέραν ὁποῖαν μὲ εἶδες πρῶτην φορὰν. Ἐρωτᾷς μὲ πικρίαν ποῦ εἶναι τὰ ἀγαθὰ ὅπου σοῦ ἔχω ὑποσχεθῆ;

Ἐφύλαξα ὅλας τὰς ὑποσχέσεις μου· σὺ ὅμως κατεφρόνησες τοὺς θησαυροὺς, ἔσους ἀφειδῶς, μὲ χεῖρα πλήρη πάντοτε, σοῦ ἐπεδαψίλευα. Ὡς διαδῆμα ἔθεσα εἰς τὸ μέτωπόν σου τὴν δρόσον, τὴν λάμψιν καὶ τὴν γαλήνην τοῦ ἔαρος. Διὰ παραπομπὴν σοῦ ἔδωκα τὸν ἔρωτα καὶ τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀπάτην τῆς φαντασίας. Τὴν πενίαν σου τὴν κατέστησα τόσον φαιδρὰν καὶ ὠραίαν, ὥστε πολλοὶ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν πλουσίων ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ τὴν ἀνταλλάξωσι μὲ τὰ ἀνάκτορα καὶ τὰ πλούτη των. Τὴν ἐρκυμίαν σου τὴν ἐποίκιλα μὲ γοητευτικὰ ὄνειρα. Τὴν ἀπελπισίαν σ' ἔκαμα νὰ τὴν ἀγαπήσης, καὶ ἐπέτυχα νὰ σὲ μεθίσω τόσον μὲ τὰ δάκρυά σου, ὥστε μεγίστη δυστυχία σου θὰ εἶναι τοῦ λοιποῦ ὅτι δὲν δύνασαι νὰ χύσῃς ἄλλα. Ὅσαίς ἐπεριπατοῦσες, διήγειρα περὶ σὲ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν εὐνοίαν· δὲν ἀπαντοῦσες εἰμὴ βλέμματα φιλικὰ καὶ χεῖρας ἀδελφικὰς. Ὁ οὐρανὸς ἐμειδίει διὰ σὲ, ἡ δὲ γῆ ἠνθίζει καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὰ βήματα σου. Ἀποχρῖσου καὶ σὺ, τί ἔκαμες τὰ δῶρα τῆς μεγαλοδωρίας μου; Τί ἐφύλαξες ἀπὸ τὰ φιλοδωρήματά μου; Τί σοῦ μένει ὑστερα ἀπὸ τόσας εὐτυχίας, ὅπου ἔχω σπεῖρει εἰς ὅλον τὸν δρόμον σου. Ἄν ἐξ αὐτῶν δὲν ἠμπόρυσες νὰ φυλάξῃς τίποτε, πρέπει δι' αὐτὸ νὰ καταφέρῃσαι ἐναντίον μου; Ἄν δὲν ἠμπόρυσες ν' ἀπολαύσῃς κἀνὲν ἐξ αὐτῶν, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ μέμψῃσαι ἐμὲ;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους παράκλιτος λάμψις ἐφώτισε τὸν νοῦν μου· ἠσθάνθην ὅτι κάλυμμά τι ἐπιπτεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἔμεινα κεραυνόπληκτος βλέπων καθαρὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Μείνε, ἄχ! μείνε, μὴ φύγῃς, ἐφώναξα ἱκετευτικᾶ. Ἀπόδος μου αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ ὅπου παρεγνώρισα. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀνοίγονται εἰς τὸ ἀληθινόν φῶς. Δός μου τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀπάτην τῆς φαντασίας· δός μου τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα. Κάμε μίαν μόνην ἡμέραν ν' ἀγαπήσω, κάμε ὦραν μόνον νὰ πιστεῦσω, καὶ, ὅποια καὶ ἂν ἦσαι, θέλω σ' εὐλογῆσαι ἀποθνήσκων.

— Ἀλλοίμονον! εἶπεν ἐκείνη, ἐγὼ πρόκειται ν' ἀποθάνω. Δὲν τὸ βλέπεις; Κύταξέ με· ὑπέφερα πολὺ, ὥστε ἤδη εἶμαι ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ

μου. Ἴδου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἄγνωστον πάθος μὲ φθείρει. Φθοροποιᾶ πνοὴ ἀπεξήρανε τὰ ὄσπᾶ μου, καὶ ἐστέρησεν εἰς τὸν κόλπον μου τοὺς κρουνοὺς τοῦ βίου. Τὸ αἷμα δὲν φθάνει πλέον εἰς τὴν καρδίαν μου· πλάσε τὰς χεῖράς μου, θέλεις αἰσθανθῆ τὴν κατάψυχρον ὑγρασίαν τοῦ θανάτου. Ἄν ὅμως σὺ τί εἶχες θελήσει, θὰ εἶχ' ἀκόμη πολλὰς ἡμέρας νὰ ζήσω. Σὺ σκληρὸς μὲ θανατόνεις πρόωρα! Ἐβαλες εἰς ἐνέργειαν τὰς δυνάμεις μου, καὶ κατεπλήρωσα τοὺς πόδας μου εἰς τὸ νὰ σ' ἀκολουθῶ. Μάτην σοῦ ἐξήττυσα χάριν, μοῦ ἐφώναξες, ἐμπρός! ὑπήκουα· ἐθάδιζα κατακουρασμένη, ἀσθμαίνουσα, ξεσχίζουσα τὸ φόρεμά μου εἰς τὰς βιάτους τοῦ δρόμου, φλογίζουσα τὸ μέτωπόν μου μὲ τὸν καύσωνα τῆς μεσημβρίας. Δὲν μοῦ ἐδίδες καιρὸν νὰ ξαναδέσω τὴν ζώνην μου, καὶ νὰ σηκώσω ἀπὸ τὴν γῆν τὰ ἄνθη τοῦ ὄχρου ἠδὲ στεφάνου μου. Μάτην, ἀν ἀπαντούσαμεν εὐωδὲς τι ἄσυλον, μυστηριώδη τινα ὄσασιν, σοῦ ἔλεγα· Ἴδου ἡ εὐτυχία! φίλε· ἐκεῖ πρέπει νὰ στήσωμεν τὴν σκηνὴν μας. Σὺ ἐξηκολούθεις τὴν ὀρηκτικὸν δρόμον σου καὶ μὲ ἔσυρες ἀνιλεῶς διὰ τῶν ἀποτόμων βράχων. Καὶ ὑπάρχει ὕβρις τὴν ὁποῖαν νὰ μὴν ἐπρόφερες ἐναντίον μου; ἡ τρικυμία ἀπὸ τὴν ὁποῖαν νὰ ἐγλύτωσες τὴν κεφαλὴν μου. Πόσαις φοραῖς ἐκάθησα κουρασμένη, ἀποκαμωμένη, ἀποφασισμένη νὰ σ' ἐγκαταλείψω! Πλὴν σ' ἀγαποῦσα ἀχάριστε, καὶ ὅταν θαυμάζων διότι δὲν μὲ ἠσθάνεσο πλησίον σου, ἔστρεφες τὸ πρόσωπον διὰ νὰ μοῦ κάμῃς σημεῖον ἢ νὰ μοῦ εἰπῆς νὰ σ' ἀκολουθῆσω, ἐσηκονόμην καὶ ἐπατοῦσα εἰς τὰ ἔγνη σου. Σήμερον τετέλεσται, φίλε, δὲν ἠμπορῶ πλέον! τὸ αἷμά μου σταματᾷ, τὸ βλέμμα μου θολώνεται, τὰ γόνατά μου λυγρίζουν. Ἀνοίξε τὰς ἀγκάλας σου, θλίψε με εἰς τὸν κόλπον σου. Ἀπὸ τὴν καρδίαν σου ἐδέχθην τὴν ζωὴν, εἰς τὴν καρδίαν σου λοιπὸν θέλω ν' ἀποθάνω.

— Δὲν θ' ἀποθάνεις ἐφώναξα, ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας μου διὰ νὰ τὴν δεχθῶ· ἀλλὰ, παράδοξον πλάσμα, λέγε, τί εἶσαι;

— Δὲν εἶμαι πλέον, εἶπε· ὑπῆρξε δὲ ἡ νεότης σου.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἠθέλησα νὰ τὴν πιάσω, ἀλλ' εἶχε γείνει ἄφρατος, καὶ δὲν εἶδα εἰς τὴν θέσιν τῆς εἰμὴ μαραμμένα τινὰ ἄνθη τὰ ὅποια εἶχον πέσει ἀπὸ τὴν κόμην τῆς. Τὰ ἐσκόωσα ὅλα ἀπὸ τὴν γῆν καὶ δὲν ἤρα ἐξ αὐτῶν κἀνὲν ὅπου νὰ διατήρησεν εὐωδίαν.

ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ (*).

Τοῦ πατέρα σου, ὅταν θάλλῃς
Δὲν θὰ ἰδῇς παρὰ τὸν τάφο·
Εἶμαι ἐμπρὸς τοῦ καὶ σοῦ γράφω
Μέρα πρώτη τοῦ Μαΐου.

Θὰ σκορπίσῃς τὸ Μάϊ
Πάνου σ' τ' ἄλλα τὰ στήθη,
Γιατὶ ἀπόψε ἀποκοιμήθη
Εἰς τὸν ὕπνο τοῦ Χριστοῦ.

Ἦτον ἡσυχος καὶ ἀκίνητος
Εἰς τὴν ὕστερη τὴν ὥρα,
Ὅπως κοίτεται καὶ τώρα
Ποῦ τὸν ἄφησε ἡ πνοή.

Μόνον μίᾳ στιγμῇ πρὶν φύγη
Τ' οὐρανοῦ κατὰ τὰ μέρη
Ἀργοκίνησε τὸ χέρι,
Ἴσως γιὰ νὰ σ' εὐχθῆ.

(*) Σύνθεσις τῆς νεότητός του, ἔγραφε δὲ πρὸς φίλον του τινα σπουδαστὴν ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ ὁποίου ἀπέθανεν ὁ Πατήρ.

Ὁ Κύριος Μανοῦσος γράψας διάφορα ποιήματά του εἰς τὴν δημό-
δῃ ἐκείνην γλώσσῃ, τὴν ὁποίαν κατέστησε μελίρρηκτον ἢ θεόπνευ-
στος Μοῦσα τοῦ Σολωμοῦ, μὰς παρεχώρησεν εἰς δημοσίευσιν τὸ κά-
τωθι ἐκ τῶν ἀνεκδότων του, τὰ ὅποια δι' ἀγγελίας τοῦ ὑπεσχέθη νὰ
προσφέρει εἰς τὸ φιλόμουσον κοινόν.

Ἐκ προοιμίων συγχάριμεν τὸν ποιητὴν, διότι καὶ τὰ λοιπὰ ἔργα
τοῦ θέλουν εὐωδιάζει βεβαίως τὴν γοητεῖαν ἑλὴν τῆς Ἰονίου Πλειά-
δος, μὲ τὸ αὐτὸ αἶσθημα καὶ τὴν αὐτὴν χάριν γεγραμμένα.

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΤΟΥ.

Ἐκ τῶν ἀνεκδότων Α. ΜΑΝΟΥΣΟΥ.

Φύσα, φύσα ζεφυράκι
Μὲ φτερούγα δροσερή·
Φύσα, φύσα τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σύ.

Καθὼς σχίζουν τὰ κουπιάμου
Τ' ἀσημόχυτα νερά,
Τρέχα σὺ περιστέρα μου
Σ' τοῦ πελάγου τὴν ἀγκαλιά.

Δὲν γυρεύω ἐγὼ ὁ καυμένος
Ἀπ' τὸν κόσμον θησαυρούς·
Πλούσιος εἶμαι, εὐτυχημένος
Νὰ ψαρεύω σ' τοὺς γιालούς.

Νύφη μου εἶναι αὐτὴ ἡ βαρκούλα
Ποῦ μὲ πέρνει σ' τὰ νερά,
Μόλις ἔβγη ἡ χροσὴ αὐγούλα
Ἰς ποῦ χύνεται ἡ νυχτιά.

Φύσα, φύσα ζεφυράκι
Μὲ φτερούγα δροσερή·
Φύσα, φύσα τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σύ.

Δὲν μὲ σκιάζουν τὰ σκοτάδια
Καὶ τῆς θάλασσης ὁ ἀφρός·
Ἐγὼ τ' ἄστρα συγγενάδια
Εἰς τὰ βᾶθη τῆς νυχτός.

Καὶ τ' ἀθῶο τὸ φεγγαράκι
Ποῦ μ' ἀγάπη ἀδελφική·
Τὸ φτωχὸ μου τὸ πανάκι
Λὲς ποῦ σκύπτει καὶ φιλεῖ.

Τ' ἀηδονάκι ἀκούω μονάχο,
Ποῦ μὲ ἀνήκουστη λαλιά·
Ἄπ' τὸν ἔρημο τὸ βράχο
Ἐρωτεύει τὰ νερά.

Καὶ τὸ κύμα ποῦ περνᾷει
Τῆς βαρκούλας τὸ πλευρό·
Ὡς κι' αὐτὸ μὲ χαιρετᾷει
Μὲ χαμόγελο γλυκό.

Φύσα, φύσα ζεφυράκι
Μὲ φτερούγα δροσερή·
Φύσα, φύσα τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σὺ.

Ὅρφανὸ τὸ μαυρισμένο,
Σὰν τὸ πέλαγο ποῦ σχιῶ·
Ψωμί ναῦρω τιμημένο
Μὲ τὸν κόπο μου ζητῶ.

Δίνει ὁ γλάρος ποῦ πατάει
Εἰς ἔμὲ παρηγοριά·
Τὸ δελφίνι ὅπου βουτάει
Εἰς τὴν πλώρη μου ἐμπροστά.

Σ τὸ πανί σου τώρα ἀφίνει
Κάθε ἐλπίδα τὸ κουπί,
Τρέχα, ὁ ζέφυρος σοῦ δίνει
Δροσερότατη ψυχὴ!

Μὲ τὸ κύμα τώρα παίζε,
Φίλε δέλφινε καὶ σὺ,
Τρέξε γλάρε ὅπίσω, τρέξε
Σ τὸ μικρό μου τὸ πανί.

Γεῖά σας δένδρα καὶ λουλούδια,
Μοσκομύριστο γιαλὸ,
Τάχα τὰ ὄμορφα τραγούδια
Θὰ γυρίσω νὰ σὰς πῶ.

Τρέχει, φεύγει τ' ἀκρογιαλί,
Φεύγει σὰν τὴν ἀστραπή!
Δὲν γροικᾷ πλιὰ τὸ πηδάλι,
Ἡ βαρκούλα μου ἢ φτωχή!

Ἄστρα ὀλόχρυσα βοηθάτε,
Φεγγαράκι μου λαμπρὸ,
Πέστε ἀδελφια, ποῦ μὲ πᾶτε!
Μὴ μ' ἀφήστε νὰ χαθῶ!

Ἄχ βαστάτε αὐτὸ τὸ κύμα
Π' ἀσηκόνεται ψηλά,
Ἰχ! αὐτὸ θὰ γένη μνημα
Τοῦ καυμένου τοῦ ψαρᾶ!

Ποῖς τὰ νιάτα σου θὰ κλάψη;
Ποῖς, ἀνίσως καὶ πνιγῆς;
Μαῦρα ροῦχα ποῖς θὰ βιάψη
Γιὰ τ' ἐσένα; ὠϊμὲ, κανεῖς!

Χαίρου κόσμε τὰ καλά σου
Πλούτη, δόξα κι' ὄμορφιαίς·
Ὁ φτωχὸς σ' τὴν ἀγκαλιά σου
Τρέχει μέραις θλιβεραῖς.

Χαίρου γῆς θεοπλασμένη
Γιὰ τὸν πλούσιο μοναχά,
Μία ψυχὴ βασανισμένη
Τώρα σ' ἀποχαιρετᾷ.

Ὁταν πεταλούδα περπατᾷ, σὺν χελιδόνι τρέχει;
Κι' ἀγάπη καὶ φιλήματα εἰς τὰ ὄμα σου ματῖα ἔχει.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Καλημέρα, γέροντα! Χί! Χί! —

— Κἄτι χαρούμενο;

— Αἴ! δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν, ὅτι σήμερον ἔχομεν τοῦ κληθῶνος; Ὁ κόσμος ὅλος λησμονεῖ σήμερον τὰ πολιτικά, δὲν θέλει νὰ εἰξεύρη τί ἔκαμεν ὁ δαίμων πρέσβυς ἢ ὁ ὑπουργός, καὶ ὀλίγον τὸν μέλλει πῶς μοιράζει τὴν τύχην τοῦ κόσμου ἢ διπλωματία. Θέλει νὰ ἰδῇ μίαν φωνὴν καὶ τὴν τύχην του, καὶ θὰ ἦτον φρονιμώτερος ἴσως ἂν δι' αὐτὴν ἐφρόντιζε μόνον.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ τόση φαιδρότης σου σήμερον; τάχα διότι ρίπτουν τὸν κληθῶνα. . . .

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα, διότι ρίπτουν τὸν κληθῶνα· μάθε λοιπὸν, (καὶ τὸ δαιμόνιον ὠρῶθη εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν του ὡς ἐν θριάμβῳ) ὅτι πρὸ ὀλίγου ἄφησα τὰ κερατιδιά μου, ἐλησμονήσα διὰ μίαν στιγμὴν τὴν οὐρὰν, τοὺς ὄνυχας, τὴν μορφήν, καὶ νάσου ἐγὼ μετεμορφώθην εἰς κομψὸν βρέφος, ἔχον τὸ βλέμμα γλυκὺ ὡς τῆς Κύπριδος καὶ τὴν κόμην ξανθὴν ὡς τοῦ υἱοῦ τῆς (ὅστις, ἐν παρενθέσει, εἶναι ἐξ αἵματος συγγενῆς μου.)

Καὶ ὑπὸ τοιαύτην λοιπὸν μορφήν εἰσῆλθον εἰς εὐώδη τινα θάλαμον. . . εἰξεύρεις εἰς τὸν θάλαμον τῆς Κυρίας Δ . . . ἐκεῖ ὦ θαῦμα θαυμάτων! εὗρισκω ἐν σύμπλεγμα κορασιῶν γοργῶν, ὠραίων, θελκτικῶν, φιλαρέσκων· τὸ ἐν ἔκυπτε μετὰ χάριτος πλησίον τοῦ ἄλλου· ἐν ἀλαβάστρινον δοχεῖον ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ μετὰ πόθου καὶ ἀνυπομονητικῆς ἐξήριπτον τὰ γλυκὰ βλέμματά των ἐπὶ τοῦ σκεύους.

— Τάκ, τάκ!

— Θὰ ἦναι ἡ μικρὰ Φρόσω, ἀκούεται φωνὴ τις λιγερὰ — Ἐμπρός! μικρὰ πεταλούδα, ἐπρόσθεσεν ἡ οἰκοδέσποινα·— καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ρίπτομαι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, φιλῶ τὴν δεξιάν, τῆς μιᾶς, δέχομαι τὰ θωπούματα τῆς ἄλλης καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἐνθρονίζομαι, κοινῇ ψήφῳ, διαλογεῖς τῆς ἐρωτικῆς κάλπης, ἥτις, ἐνοσεῖται, δὲν ἐπιδέχεται νόθευσιν ὡς αἱ βουλευτικαί.

Ἦτον λοιπὸν, δέσποτά μου, μίαν ὠραίαν ὡς ἡ ἀνοιξίς εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς, καὶ ὡς αἱ μέλισσαι εἰς τὰ άνθη, οὕτω μνηστῆρες καὶ ἐρασταὶ ἐπερικύκλουν τὰ κάλλη τῆς. Εἰξεύρεις τί τραγοῦδι τῆς ἔπεσε;

Τότε μαγεύεις ταῖς καρδίαις καὶ τὸση ταῖς μαραινῶν,
Ὅπου σοὺ λέγει ὁ ἐρωτικὸς καλογρητὴ νὰ γένης.

Μία ἄλλη, καὶ ἤξεύρεις αὐτὴ δὲν ἦτον ἐκ τῶν ὠραιωτέρων καὶ εἶχε, εἶχε τὴν ἡλικίαν τῆς— δι' αὐτὴν λοιπὸν ἠπλωσα τὸ νυχάκι μου μὲ κάποιον κόπον, καὶ ἰδοὺ τί τραγοῦδι τῆς ἔπεσε.

Καὶ ἡ χαρίεσσα νῆα ἐχαμογέλασε φιλαρέσκως ἐνῷ συνέστρεψε τὰ ὄμα τῆς μάτια ὅσον ἠδύνατο τρυφερώτερα.

Ἦτον, Δέσποτα, καὶ μίαν τρίτην, ὠραία ἀναμφιβόλως, πλὴν εἶχε τὴν ἀπαίτησιν, ἡ σκληρὰ, νὰ θέλῃ σύζυγόν τῆς τοῦλάχιστον πρίγγιπα. Ἰδοὺ καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς πρίγγιπέσης μας.

Ἄν θέλῃ τὴν καρδίαν σου ἐν στέμμα Βασιλίσσης,
Τὴν εὐτυχίαν τῆς ψυχῆς; ποτέ σου μὴν ἐλπίσης.

καὶ ἡ ἀριστοκρατικὴ καλλονὴ τῆς ἐμόρρασεν ἀγερῶχος.

Ἄλλ' ἡ τετάρτη; εἶναι ἀξία νὰ τὴν λατρεύωσι βασιλεῖς. Ὅψις σειρῆνος ἀπὸ τὰ κύματα ἀναδυομένης— γοργῆ ὡς ἡ Ἄρτεμις ἐτοίμη πρὸς θήραν καὶ ἐνταυτῷ γλυκεῖα, ἠδυπαθὴς ὡς τὸ ἀρτιγενὲς ἄνθος, εἶχε τὸ μέτωπον ἀφελῶς κεκλιμένον καὶ τὸ γλυκὺ τῆς βλέμμα ἐρέμβαζε μαγικῶς— τὸ δὲ τραγοῦδι τῆς;

Ἄφες τὰ μαῦρα, γόντσα, κρίνου στολὴν ἐνδύσου,
Ἢ μαῦρα θέλου ἐνδύθῃ κ' οἱ ἀγγελοὶ μαζὶ σου.

Ἐστέναξεν ὁ ἀγγελὸς τῆς μαγείας καὶ ἡ γλυκεῖα τῆς ὄψις ἐπορφύρωθη ὡς δίσκος θελκτικὴ τοῦ Μαῖου.

Τὸ δαιμόνιον ἐσιώπησεν.

— Ἔως ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Ἀβδηρίτης γελῶν.

— Ἔως ἐδῶ βέβαια, πλὴν, ἂν θέλῃς, ρίπτομεν καὶ ἡμεῖς ἓνα κληθῶνα.

— Καὶ διὰ ποίους νὰ σὲ χαρῶ;

— Δι' ἐμὲ, διὰ σὲ, διὰ τοὺς ὑπουργοὺς μας, παραδείγματος χάριν. Ἐῖμθη, βλέπεις, μίαν ὠραίαν τριάς— καὶ ἰδοὺ ἐσύριζεν καὶ μίαν κάλπη ἐπίσημος φέουσα τὰς σφραγίδας τῆς Νομηρχίας, παρουσιάσθη ἐνώπιόν των— Ἐλα τραγοῦδα, γέρο μου, λέγει πρὸς τὸν Ἀβδηρίτην, **Primo!** καὶ ἦτον ἐτοιμὸν νὰ σύρῃ τὸ πρῶτον γνώρισμα.

Ὁ Ἀβδηρίτης ὡς ὑπὸ μαγικῆς δυνάμεως κυριευθεὶς, ἤρχισε μετὰ δύο χιλιάδας ἤδη ἐτῶν πρώτην φωνὴν νὰ ψάλλῃ τὸν κληθῶνα ἐνθυμηθεὶς, ὡς λέγουσιν, τὰ νιάτα του, ὅτε εἰς τὰ ἱστορικὰ Ἄβδηρα ἐξήριπτε τὸν κληθῶνα μετὰ τοῦ Εὐριπίδου καὶ Ἰπποκράτους.

Primo λοιπὸν

— Καλὸς κ' ἀξίος καὶ ὄνα ὑπουργός τῆς Ἐκκλησίας,
Πλὴν μετέφρασε τὸν Ὅρτῆς πλόρα μ' ἀνορθογραφίας.

καὶ δὲν λέγομεν, κύριοι, τίνος ὑπουργοῦ ἐξῆλθε τὸ γνώρισμα· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι τὸ διαβολακὴν ἐχειροκρότησε.— καὶ

Δεύτερον!

Ἢθέλης πολλὰ νὰ λάβῃς μέτρα γιὰ τὸ Ναυτικόν
Πλὴν ἀπέμειναν γραμμένα ὡς ἀτύπως εἶκον.

Τρίτον !

Ὅπου γέφυραι, λιμένες, σιδηρόδρομοι. ἀμίδεις,
Ὡ ἐκεῖ (χάριν τοῦ γένους) τὸν πρωθυπουργόν μας εἶδες.

— Διαμαρτυρούμεθα, κύριοι, ὅτι ὁ Ἀβδὸνόριτς ἔθεσε τὴν λέξιν πρωθυπουργός, πρὸς συμπλήρωσιν μόνον τοῦ στίχου.

Τέταρτον !

Εἶσαι ποιητὴς, πλὴν εἶσαι καὶ συγχρόνως ὑπουργός·
Τι' καλὸν ἂν ἴσως μείνης εἰς τὸ δεύτερον ἀργός.

Πέμπτον !

Ἄν ὑπῆρξεν εἰς τὸ βῆμα ῥήτωρ τῆς ἐλευθερίας,
Μὴ γαλιᾶστε! εἰργάσθη χάριν τῆς οἰκουμένης.

Ἐκτον, ἕβδομον· νὰ τελειώσωμεν πλέον !

Ποιά ἐνόησε πράξεω; ὅπου δὲν ἔχει τέρι,
Ἔνας κρατεῖ τὴν πλάστιγγα καὶ ὁ ἄλλος τὸ μαχαίρι.

Ἄ τὼρα ἦλθε καὶ ἡ σειρά μας.

Ὅγδοον !

Δι' αὐτά σου τὰ πηδᾶματα καὶ τὰ πικρά σου λόγια
Θεὶ νὰ σε κάμουν ἀσκητὴ, νὰ κάμνης κομβολόγη.

Τὸ διαβολάκι, ἐπειδὴ ἐξῆλθε τὸ ἰδικόν του γνώρισμα—Ἄλλοί μινον ἐφύναξε μετὰ πόνου, καλῆτερα μὲ ἓνα ὑπουργόν εἰς τὴν κόλασιν παρὰ ἀσκητῆς μετὰ τῆς Πανδώρας.

Ἐννατον !

Ἀλλὰ, κύριε, ἐπειδὴ εἶνε βέβαιον, ὅτι σὺ θὰ ἐξέλθης, ἄφες παρακαλῶ νὰ εἰπῶ ἐγὼ τὸ τραγούδι σου.

Παίξει ὁ λύκος μὲ τ' ἄρνι
Θυμῶναι ὁ λύκος τρώει τὸ ἄρνι·
Δι'! δέσποτα ὑπομονή.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Ὅσοι τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κυρίους ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ' ὧν θέλουσιν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Ὁ Ἐκδόσις.